

være tre, hvis intet andet Forslag fremkommer. Der skal da blive omdeelt Stemmesedler paa 3 Medlemmer.

Resultatet af den derpaa foretagne Afstemning var følgende. 42 Stemmesedler vare afgivne — den fordrede Pluralitet var altsaa 14 Stemmer. Valgte bleve Stiftamtmand Uns-gaard med 38 St., Landvæsenkommisfær Krarup med 20 St. og Justitsraad Stampé med 19 St. Over den fordrede Pluralitet havde desuden Skibsclearerer Kirk 15 Stemmer, ellers naaede Ingen den fordrede Pluralitet.

Formanden: Den næste Sag paa Dagsordenen er Sagen der angaaer Forslaget til Lov om Amtsforvalternes Lønning. Det er til eneste Behandling denne Sag foretoges, i Henhold til Forretningsordenens § 18. Det er nemlig det af Landsstthinget engang vedtagne Forslag til Loven, der med de i det andet Thing foretagne Forandringer er tilbagesendt derafra. Det i sin Tid af Landsstthinget nedsatte Udvalg har afgivet sin Erklæring over Forslaget, hvilken Erklæring har været omdeelt i behørig Tid. Det er som bekendt efter Reglerne for Sagens 3die Behandling, at denne Sag nu skal foretages. Først bliver altsaa den af Udvalget gjorte Indstilling at sætte under Forhandling og derefter Lovforslaget i dets Heelhed. Det er altsaa den af Udvalget gjorte Indstilling, der nu er under Forhandling. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører ønsker Ordet.

Udvalgets Erklæring betræffende denne Sag findes i Anhang B Nr. 36 under Nr. XLIII, og de tidligere Behandlinger af Sagen i Landsstthinget i Landsstthingstidenden Nr. 70—74, Sp. 1080—1142 (1ste Behandling), Nr. 92—97 Sp. 1433—1451 (2den Behandling), og Nr. 105, Sp. 1636 (3die Behandling).

Ordføreren: (Uns-gaard.) Jeg tillod mig den Gang, da denne Sag sidst var til Behandling her i Thinget, som Ordfører for Udvalget at bemærke, at det var yderst vanskeligt at træffe Forslag, hvor der var Spørgsmaal om Embedsmænds Gagering, som kunde

tilfredsstille en større Forsamling i det Hele eller vel endog kun Pluraliteten af en saadan Forsamling. Der er saa mange individuelle Momenter, som her komme i Betragtning og som kunne gjøre, at En kan finde det En mere passende, en Anden det Andet. Jeg kan derfor ikke begribe, at Nogen har kunnet søge en Uvillie mod Embedsstanden deri, at Nogen har foreslaaet, at endeel Gager burde være mindre end de vare foreslaaede. Jeg selv var sidste Gang, da jeg havde den Ære at være Ordfører for Udvalget, i den Stilling, at jeg maatte tale imod en Forøgelse af de Gager, som den Gang vare foreslaaet af Udvalget. Jeg er nu i det modsatte Tilfælde, nemlig at maatte tale for, at man vedbliver i de Bestemmelser om Amtsforvalternes Gagering, som bleve vedtagne sidste Gang, da Sagen var her for i Landsstthinget. Jeg troer egentlig, at dette er det bedste Beviis for, at vi omtrent have truffet det Rigtige, idet vi ere gaaede en Middelvei i den Henseende. Jeg har selv i min tidligere Stilling flere Gange været beskæftiget med at foreslaae Gageringsplaner. Det har altid dengang været min Bestræbelse at sørge for, at de smaa Embeder ikke bleve for ringe gagerede, de store ikke for høit, og at der blev saa faa Embedsmænd som muligt. I de 2 sidste Henseender kan jeg just ikke sige, at jeg har været heldig; thi efterat disse Gageringsplaner vare traadt i Kraft, har man saavel maattet forøge de større Embedsmænds Gage, som oprette flere nye Embeder. Men netop derved er jeg naturligvis bleven saa meget mere forstigtig i min Dom, og jeg troer virkelig ikke, at man for Diebliffet bør gaae lavere ned, ved at ansætte Amtsforvalternes Lønning end som sidst er skeet her i Landsstthinget. Jeg skal her ikke vidtløftig gennemgaae de Argumenter, som for Amtsforvalternes Vedkommende ere anførte for, at Gageringen burde være saaledes, som den den Gang blev bestemt; men jeg skal blot ganske kortelig udhæve, at de større Amtsforvalter-Embeder ere haade besværlige og forbundne med et meget betydeligt Ansvar; at de udfordre en stor Caution; at det i Reglen først er i en ældre Alder, hvor Embedsmændene i Almindelighed ogsaa have en større Familie at forsørge, at de